

Sokeaa sokeampi Istut metrossa vastapäätä. Nostat ylemmäksi mustat lasisi. Näet sokeana todellisuuden sellaisena kuin se on. Metro syöksyy tunneliin. Tunnelin valot käyvät hitaammiksi, ne menevät läpi metron penkeillä istuvista matkustajista. Hidastunut aika lopulta pysähtyy, niin että sähköä ei enää ole saatavilla. Tunnelin pohjalla on kuitenkin vähän kelluvaa valoa, siellä kaikki olevat joutuvat alistumaan alastomuudelle, jossa heidän elämänsä, häpeästä riippumatta, on näkyvää. He eivät välitä mistään, vaikka väittävät itkevänsä ihmiskohtaloiden puolesta. Värejä täällä ei ole, vaan metron punaiset penkit ja ihmisten räikeä vaatetus on menettänyt vaikuttavuutensa. En usko, että kuulun heidän joukkoonsa, mutta minulla on sokea tyttöni, jota tuijotan. Ihan sama mitä minusta ajatellaan, voi olla että olen kieroutunut tai muulla tavalla sairas. En ehkä osaa hävetä yhtä paljon kuin muut. Sähköt menivät, mutta rele kytki kerralla saatavan sähköön päälle. Metron käyttävällä on hetkessä poistuvia ihmisiä, jotka haluavat vapautuksen. Seuraan tyttöä alumiinin tuoksuiseen sähköportaikkoon, jonka koneiston päällä oleva ikirasva voisi syttyä tuleen yhdestä ainoasta sinne putoavasta tulitikusta. Jyrkästi alhaalta ylös, alumiinisilppuri kuljettaa jäykkiä kasvottomia ihmisiä kohti määränpäättä. Ylhäällä kaikki valo antoi meille elämän. Ylhäällä ihmisistä tuli ohuita mustia siluetteja valon lempeän valon kylvyssä, niin että kuolleinkin sai kasvoilleen elämää. Olen sokeaa sokeampi.